

1 ЛЮТОГО – 68-А РІЧНИЦЯ ВИЗВОЛЕННЯ М. КІВЕРЦІ І РАЙОНУ ВІД ФАШИЗМУ У РОКИ ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ВІЙНИ

ДОРОГАМИ ПАМ'ЯТІ

(Продовження. Поч. на 1 стор.).

30 січня було визволене селище Олика, де відзначилися ескадрони лейтенантів М.К.Кудря, Г.Є.Князєва і Ф.Д.Турищева. Понад 60 гітлерівців було знищено.

Запеклим виявився бій у районі Звірова-Арматніва. Фашисти, відступаючи з Рівного, не сподівалися зустріти опір. В результаті нищівного удару було вбито і взято в полон понад 500 німецьких солдатів і офіцерів, багато зброї, транспортних засобів.

В боях за Ківерці особливо відзначилися кавалеристи першого Гвардійського кавкорпусу генерал-лейтенанта В.К.Баранова і особливо 2-ої кавдивізії під командуванням Мамсурова, 7-го кавполку (командир Михайло Якович Міщенко).

В приміщенні нинішнього інфекційного відділення районної лікарні діяв 110-й медико-санітарний батальйон, який надавав допомогу пораненим. Ряд госпіталів були розміщені в селах Небіжка, Тростянець, Дідовичі. Чимало воїнів померло від ран, вони були захоронені в населених пунктах, де розміщався медичний підрозділ. Як правило, це були одиночні

чи братські могили по кілька воїнів у кожній. Після останніх запеві війни на їх місці виростили дерев'яні обеліски. В 50-их роках останки захоронених перепоховано в братських могилах Ківерців, Олики, Цумана.

На тому місці, де нині Меморіал Слави у Ківерцях, знайшли свій останній спочинок біля 500 воїнів, яким ківерчани складають шану і несуть квіти, як в будні, так і в свята. Хочеться вірити, що для багатостраждального нашого народу, визволення від фашизму ніколи не буде тільки історією. Воно і через 68 років – наша сучасність і наше майбутнє, предмет національної гордості, могутнє джерело патріотичного виховання молодого покоління.

Про кожну краплю крові, кожну сльозу, які проліли нашим народом, мають знати люди. Світла пам'ять про тих, хто поліг на фронтах, загинув від фашистських тортур повинна стати духовною підмогою для нас на шляху утвердження держави, суспільної консолідації, примирення незалежно від національності, політичних і релігійних поглядів та переконань. Адже у нас один спільний дім – Україна. Микола Вашкевич закликав представників усіх політичних партій, громадських організацій поставити

над усе ідею національної злагоди і миру. Учасники зібрання вшанували загиблих визволителів і тих ветеранів Великої Вітчизняної війни, які відійшли у Вічність, Хвилиною мовчання.

(Закінчення – у наступному номері.)
Зіновій Маркович СВНИЦЬКИЙ (на фото), Людмила ОЛІЩУК, Володимир РОМАНЮК.

ДИТИНСТВО – БЕЗ НАСИЛЬСТВА

Тема насильства не нова для української сучасності. Вона звучить з телеекранів телевізорів, культивується кінематографом, розквітає у повсякденному житті та проєктується на вчинки неповнолітніх. Насильство стало настільки буденним і реальним, що до нього звикли.

Тому, не випадково, здійснюючи правоосвітню роботу серед молоді, відділ освіти РДА запропонував учням загальноосвітніх шкіл району взяти участь у конкурсі літературних творів на правову тематику «Дитинство – простір без насильства». Висловили свої погляди на проблему 15 учнів загальноосвітніх навчальних закладів. Варто прислухатись до думки дітей і нам, дорослим.

перепадає і за забруднений одяг, і за двійку у щоденнику, і за розбиту кришталеву вазу. А чи завжди справедливим буває це покарання? Чи не трапляється інколи, що запотилучник або ляпас ми одержуємо внаслідок не своєї провини, а поганого настрою, постійної заклопотаності батьків? Або погляд до «виховання» прокидається у батька після випитої чарки?»
(Юлія ПОДДОБЮК, ЗОШ І-ІІ ст. с. Бодячів)

лих: небажання батьків зважати на вади своїх власних дітей, бездіяльність та ігнорування негативних вчинків, які відбуваються на їхніх очах. А скільки жорстокості у мережі Інтернет і телебаченні, які є легкодоступними! Все це проростає у дитячих душах паростками зла».

(Віола МАРТИНЮК, НВК «ЗОШ І ст. – Ківерцівська районна гімназія»)

«Найстрашніше для мене – насилля дитяче, коли однокласники чи однокласниці знищують з того, хто слабкий, хто їх чимось не влаштує. Мало того, ще й

тячу психіку. Безкінечні і ніким не контрольовані телепередачі, де культивуються різні форми насильства, брудні потоки інформації з Інтернету, комп'ютерні ігри, де вбивство і кров стали нормою, як невидимий вірус – ебіяця нищать дитячі душі. А якщо до цього додати ще й неналежне виховання батьками, а то й взагалі його відсутність, суспільство отримує деградоване покоління, яке вже просто не може жити без насильства».

(Іван ДМИТРУК, ЗОШ І-ІІІ ст. с. Дідичі)

Я ПРОТЕСТУЮ ПРОТИ НАСИЛЬСТВА

«Найперше слово дитини – «мама». І не дивно, бо саме вона є найріднішою людиною, яка не розлюбить і не зрадить. Аж так закладено природою, хоча і їй властиво помилятися. Можна навести безліч життєвих прикладів, коли матері, кидаючись у вир особистих почувань, залишають дітей у голодній та холодній хаті; коли, щойно народивши, вбивають або викидають це живих немовлят на смітнику. Багато батьків не переймаються належними умовами проживання своїх дітей і часто в таких сім'ях поселяються алкоголізм, наркоманія замість батьківства. А коли рідні татусі і мамочки своїх власних дітей, то це неможливо порівняти навіть із тваринним світом. Тварини ж бувають набагато людянішими: носять своїм дитинчатам їжу, піклуються про їхню безпеку».

(Юлія МАКАРУК, ЗОШ І-ІІ ст. с. Муравище)

Найприкріше, коли діти потерпають від насилля у власній сім'ї.
«Не секрет, що нам частенько

«Найпоширенішим випадком насильства в сім'ї є поведінка дорослих у нетверезому стані. Людина, яка є напідпитку, не контролює свої дії, влаштовує п'яний дебош та піднімає руку на дітей... Хотілося б, щоб кожен із дорослих задавав собі питання: «Яким прикладом я є для своїх дітей? У чому моя провина, що моя дитина росте неслухняною і дуже часто проявляє агресивність, потрапляє у конфліктні ситуації, створює проблеми як у школі, так і вдома?»

(Наталія ПЕШУК, ЗОШ І-ІІІ ст. с. Сильне)

Дітей хвилюють також і насильницькі дії однокласників. Де ж криється джерело проблеми?

«Діти не вміють поступатися один одному, розв'язувати суперечки мирним шляхом, а не кулаками. В соціальних мережах дуже багато відеороликів з картинками фізичного насилля, у яких ми бачимо жорстокість не тільки героїв бійки, а й дітей, які спокійно спостерігають за цим. Я вважаю, що витоками дитячого насильства є байдужість дорос-

розміщують відео своїх діянь в Інтернеті. Не кращими є й ті, хто зацікавлено ці відео переглядає, залишаючи схвальні коментарі».

(Ольга ПРОКОПЧУК, ЗОШ І-ІІІ ст. № 3 м. Ківерці)

Учні у своїх творах посилаються на основний документ, що захищає права дитини – Конвенцію ООН про права дитини, яка була ратифікована Україною 21 лютого 1990 року. Але, мабуть, важливо саме нам зробити все, аби забезпечити право дитини рости і виховуватися в умовах, де панують добро і взаємоповага.

«На мою думку, одним із основних завдань держави є захист дитинства. І воно повинно виражатися не лише в фінансовій підтримці, а, насамперед, у створенні сприятливих психологічних умов для розвитку дитячої особистості».

Конвенція декларує захист дитини від усіх форм фізичного та психологічного насильства, образи або зловживання. Та не варто забувати, що насильство може бути і опосередкованим. Саме воно найбільше руйнує ди-

«Світ став жорстокий і страшний. У ньому все частіше панують наркотики, алкоголь, токсини. І як наслідок – бійки, сварки, хвороби, смерть, пограбування, викрадення. Можна продовжити цей перелік, але від нього стане ще тривожніше і неспокійніше».

А як хочеться, щоб наше дитинство не було захмарене насильством, щоб вільно, без будь-якого ризику можна було б ходити вулицями, до лісу, навчатися в школі і просто спокійно жити й радіти життю».

Я звертаюся до всіх представників органів влади, до громадянськості з проханням зберегти наше здоров'я, захистити наше життя від усього зла, яке заволоділо світом».

Зробіть усе можливе від вас, щоб наше дитинство було простором без насильства».

(Оксана ЛІННИК, ЗОШ І-ІІІ ст. с. Карпилівка)

Матеріали підготували
Наталія ГМИТРУК,
Зоя ЩЕРБЯК, методисти РМК
відділу освіти.

ПОДЯКА

Наталія КОСТЬ висловлює подяку за допомогу в отриманні власного житла щирим і сердешним людям, а саме: Наталії Скубій – за безпосередню допомогу у виборі і покупці будинку; голові ОДА Борису Клімчуку і колишньому очільнику РДА Леонію Кричкєвичу – за матеріальну допомогу; головам Звірівської і Тростянецької сільських рад – Сергію Панасовичу і Валерію Ткачуку, які допомагали реалізувати найзаповітнішу мрію – за домовку. Слова вдячності, також Миколі Семенюку – начальнику відділення Держказначейства, приватному нотаріусу Надії Кузьмич, начальнику ТзОВ «Атлант плюс» Миколі Муравчуку. Щиро вдячна колишньому власнику будинку Віктору Нестеруку за допомогу і співпереживання. Першозачинателем у вирішенні кожного житлового питання була моя рідна тітка – Галина Мерш, котра вела мене по життю і не відвернулася й у скрутну хвилину. Тож щиро і відверто кажу всім цим людям: «Дякую». Нехай Господь оберігає Вас, а добро, яке Ви робите, повернеться Вам сторицею!

ПОТУРБУЙМОСЯ РАЗОМ

ДО УВАГИ ГОЛІВ СІЛЬСЬКИХ, СЕЛИЩНИХ ТА МІСЬКОЇ РАД, КЕРІВНИКІВ УСТАНОВ, ПІДПРИЄМСТВ, ОРГАНІЗАЦІЙ ТА ВСІХ НЕБАЙДУЖИХ ЖИТЕЛІВ РАЙОНУ!

У зв'язку із зниженням температури повітря та з метою надання соціального захисту дітям, що опинилися в складних життєвих обставинах, запобігання випадкам загрози їх життю та здоров'ю, просимо звернути особливу увагу на умови утримання дітей в сім'ях, що опинилися в складних життєвих обставинах (батьки ухильються від виконання своїх батьківських обов'язків, зловживають алкогольними напоями, залишають дітей без нагляду), та перевірити всі місця можливого перебування дітей, які бродяжать та можуть постраждати із погіршенням погодних умов, а саме: підвали та горища приватних та адміністративних будинків, всі можливі місця перебування дітей.

У разі виявлення бездоглядних дітей, реальної загрози їх життю та здоров'ю, а також випадків травмування дітей внаслідок погіршення погодних умов, просимо терміново інформувати Службу у справах дітей райдержадміністрації для негайного вилучення дітей з несприятливого середовища та влаштування до закладів соціального захисту дітей та закладів охорони здоров'я.

Адреса Служби у справах дітей: м. Ківерці, вул. Незалежності, 20, каб. 6, 7, 8.
Контактні телефони: 2-22-67, 2-12-95.

ТЕМУ ПОРУШУЮТЬ ЧИТАЧІ

13 січня 2012 року, будучи в районній поліклініці, щоб взяти довідку на ортопедичне взуття, я коло кабінету травматолога почекав з 9-ої до 12-ої год. Велика людська черга до травматолога, який знаходиться на третьому поверсі. А чому не дати кабінет на першому або ж хоч на другому поверсі? Зверніть увагу на те, що хворі люди пішки шкутильгають на 3-тій поверх, тому що ліфт не працює.

Пацієнти, а також медичні працівники вкрай незадоволені таким незручним розташуванням. Поруч функціонує три кабінети психіатра. Коли я чекаю до травматолога, то за усього час прийшло до психіатра лише три людини. Чому ж не зробити хоч два кабінети до травматолога.

Люди вкрай незадоволені такими діями начальства, багато нарікань, щодо простого люду немає ні жалості, ні совісті.

Прошу порушити це питання для позитивного вирішення головним лікарем району.

Антон Филимонович ТЕРЕШКОВИЧ,
голова ради ветеранів та інвалідів Грем'яченської сільської ради.

Прошу районну і міську влади дати відповідь жителям вулиці Цюлковського, Миру, Свободи, Космонавтів на запитання: «Допоки на території колишньої хім.дільниці хазяйнуватимуть бомжі, бігатимуть безпритульні пси, ростимуть, як гриби після дощу, кучугури сміття, адже територія знаходиться в центрі кварталу?». «Чи є можливим продовжити нічне освітлення згаданих вулиць до 6.30 год?».

****

КОЛИ У МОЇЙ ОСЕЛІ ЗНОВУ ЗАГОВОРІТЬ РАДІО, ЯКЕ В НАРОДІ НАЗИВАЮТЬ «БРЕХУНЦЕМ».

Для нас, людей старшого віку, радіо – повноправний член сімейства. Коли воно не говорить – в оселі сумно. Я неодноразово дзвонив у диспетчерську «Укртелекому», а у відповідь – ваш виклик записано.

Для мене радіо дуже значиме: з ним встаю і лягаю спати. Воно розповідає про новини в світі, Україні, області, районі. Кожного місяця я справно сплачую за ці послуги в Ощадбанк.

Прошу районне керівництво і керівництво «Укртелекому» посприяти у тому, аби в моїй оселі «заговорило» радіо і запрацював телефон, який обіцяли провести на пільговій умові.

Іван КОРЕЦЬ, м. Ківерці.

ПАМ'ЯТІ ЛІКАРЯ ВІД БОГА

Не стало нашого захисника, оборонця від хвороб і болю – СТАСЮКА Миколи Феодосійовича. Пішов із життя раптово – несподівано і для своїх пацієнтів, і для родини. Серцевий напад підстеріг його рано-вранці на зупинці в Дачному, звідки автобус от-от мав забрати свого потенційного пасажера та доставити на роботу. На роботу – це до нас, до Жидичинської СЛА, де на нього чекали справи й хворі. Але автобус пішов далі, а його постійний підопічний залишився сидіти на придорожній лаві

під високим голубим небом, щедро опромінений вранішнім сонцем, якого уже не судилося бачити захолопав на лютому морозі очам...

... Либонь, не дуже добре почувався перед виходом з хати в той день очільник нашої медичної служби, але рвався на роботу, бо поіншому не міг і не вмів. Саме таким він буде пам'ятатися нам завжди – відповідальним, перейнятим чужими негараздами, безвідмовним. Може й тому передчасно зупинилося те щире серце, що перепустило через себе силу людських бід і переповнилося ними. Адже окрім того, що був високопрофесійним кардіологом і міг вловити найменші збої у серцебитті, лікар Стасюк сам по собі належав до цієї рідкісної, як для нашого безмірно прагматичного часу породи людей, що вміють чути серце іншого власним серцем. Його дуже любили діти і бігали при шкільних перервах з безліччю скарг (не раз дрібних і надуманих), але

всіх він вислуховував з такою уважністю і терпеливістю, яких іноді не буває і в рідних батьків.

... Ще довго перед очима багатьох із нас буде вимальовуватися його дещо нахилена вперед постать у повсякчасному русі, у ходінні при дощі чи спеці від хати до хати і в ролі сімейного лікаря із великою сірою сумкою, напханого медикаментами, історіями хвороб, заготовленими наперед рецептами.

До речі, будучи майже аскетично скромним, завжди відмовлявся від будь-яких пригосань, навіть від чаю – мовляв, «немає коли, бо мене ждуть». І тут ніяк не можна стриматися від гіркого зауваження про те, що праця сільських медиків – цих справжніх лицарів своєї професії і досі належно не цінується. Не пошанована вона адекватно ані зарплатнею, ані увагою як з боку влади, так і суспільства, патологічно враженого у своїй значній частині споживацьким егоїзмом.

Усе ж віриться, що люди, подібні до світлої пам'яті Миколи Феодосійовича, мусять служити взірцем і для колег, і для всіх, хто його знав. Це про таких написав волинський поет Олександр Богачук:

Упа, як воїн, і застиг в землі,
Та в пам'яті ніколи не погасне:
Рятуючи життя для інших в світі,
Не мав коли подумати про власне.

Мир добрій душі Вашій, наш дорогий народний ЛІКАРЮ!

Від сільської громади с. Жидичин
Олеся КОВАЛЬЧУК, заслужений учитель України.